

РЕЙ БРЕДЪРИ НЕКРЕВАТЕН РАЗГОВОР

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2009

chitanka.info

— Мили Боже.

— Мили Боже, и още как!

Обърнаха се по гръб и се загледаха в тавана. Последва дълга пауза, през която се мъчеха да успокоят дъха си.

— Беше великолепно — рече тя.

— Великолепно — каза той.

Нова пауза, докато изучаваха тавана.

Накрая тя промълви:

— Великолепно, но...

— Какво „но“? — попита той.

— Беше наистина чудесно — отвърна тя. — Но сега съсипахме всичко.

— Съсипахме?

— Приятелството — обясни тя. — Беше страхотно, а ето че го изгубихме.

— Не вярвам — възрази той.

Тя заразглежда още по-съсредоточено тавана.

— Да — каза тя, — беше толкова хубаво. Продължи дълго. Колко, една година? А сега го убихме като пълни глупаци.

— Не бяхме пълни глупаци — рече той.

— Така го виждам. В момент на слабост.

— Не, на страст.

— Както и да го наречеш, развалихме всичко. Преди колко време беше? Преди година? Бяхме големи приятели, страхотни другарчета, заедно ходехме до библиотеката, играехме тенис, пиехме бира вместо шампанско, а сега позволихме на един нищо и никакъв час да прати всичко това по дяволите.

— Не вярвам — повтори той.

— Помисли си само — каза тя. — Спри за малко, помисли за последния час и за изминалата година. И ще се съ согласиш с мен.

Той се загледа в тавана, сякаш търсеше там някое от нещата, за които му говореше тя.

Накрая въздъхна.

Тя чу въздишката му.

— Това означава ли, че си съгласен?

Накрая той кимна и тя го усети.

Лежаха всеки на своята възглавница и дълго се взираха в тавана, без да проговорят.

— Сега как да върнем нещата? — попита тя. — Толкова е глупаво. Добре знаехме какво става с другите. Виждали сме как убиват приятелството и въпреки това убихме нашето. Имаш ли някаква идея? Какво ще правим сега?

— Ще станем от леглото — отвърна той. — И ще си направим ранна закуска.

— Няма да помогне — възрази тя. — Полежи малко, може пък нещо да ни хрумне.

— Гладен съм — каза той.

— Аз пък съм повече от гладна. Направо умирам от глад. Глад за отговори.

— Какво правиш? Какъв е този звук?

— Май плача. Каква ужасна загуба. Да, мисля, че плача.

Останаха да лежат още малко, след което той се размърда.

— Хрумна ми щура идея.

— Каква?

— Ако лежим тук с глави на възглавниците, гледаме тавана и разговаряме за изминалия час, а после и за изминалата седмица, за да видим как се стигна до това, после за изминалия месец и за цялата година, дали това няма да помогне?

— По какъв начин? — попита тя.

— Ще водим *некреватен* разговор. — Не... какво?

— Некреватен разговор. Колко пъти сме чували за креватни разговори, които се водят късно нощем или рано сутрин. Между съпрузи и любовници. А в нашия случай можем да направим всичко наопаки. Ако успеем да се върнем там, където бяхме в десет, после в шест, после по обед, може би някак ще успеем да премахнем случилото се, като говорим. Некреватен разговор.

Тя се изсмя тихо.

— Може пък да опитаме. Как ще го направим?

— Просто ще лежим много изпънати, ще се отпуснем, ще гледаме тавана с глави на възглавниците и ще започнем да говорим.

— За какво ще говорим най-напред?

— Просто си затвори очите и кажи първото, което искаш да кажеш.

— Но *не* за станалото — каза тя. — Ако разговаряме за последния час, може да затънем в още по-големи неприятности.

Легна много изпъната, затвори очи и сви юмруци покрай тялото си.

— Мисля, че беше заради свещите — каза тя.

— Свещите ли?

— Не биваше да ги купувам. Не биваше да ги паля. Това беше първата ни вечеря на свещи. И не стига това, а и шампанско вместо бира. Огромна грешка.

— Свещи — повтори той. — Шампанско. Да.

— Беше късно. Обикновено си тръгваш рано. Разделяме се и рано сутрин се срещаме отново, за да играем тенис или да идем в библиотеката. Но ти остана много до късно и отворихме втората бутилка шампанско.

— Вече никакви втори бутилки — съгласи се той.

— Ще изхвърля свещите — каза тя. — Но преди това ми кажи, що за година беше?

— Наистина страхотна — отговори той. — Никога не съм имал по-страхотен приятел, по-добър другар, по-близък човек.

— Същото се отнася и за мен — рече тя. — Къде се запознахме?

— Знаеш къде. В библиотеката. Около седмица те виждах почти всеки ден там, ровеше се по рафтовете. Сякаш търсеше нещо. Може би не книга.

— Е, може пък да съм търсила теб. Гледах те как се мотаеш между рафтовете, как изучаваш книгите. Първото, което ми каза, беше: „Какво мислите за Джейн Остин?“. Странно е да чуеш подобно нещо от мъж. Повечето мъже не четат Джейн Остин или ако го правят, никога не биха си признали, нито пък биха започнали разговор по такъв начин.

— Не беше случайно — каза той. — Помислих си, че приличаш на читателка на Джейн Остин. Или може би на Едит Уортън. Беше съвсем естествено.

— И от този момент нещата наистина тръгнаха. Спомням си как се разхождахме заедно между рафтовете и ти ми показва специалното издание на Едгар Алън По. Никога не съм му била запалена почитателка, но начинът, по който ти говореше за него, ме вдъхнови и още на следващия ден започнах да чета ужасните му книги.

— Значи така. Остин, Уортън и По. Големи имена за литературна компания.

— А после ме попита дали играя тенис и аз отговорих, че играя. Ти каза, че си по-добър на бадминтон, но би се пробвал на тенис с мен. Играхме един срещу друг и беше страхотно... Мисля, че една от първите ни грешки беше, че миналата седмица за пръв път играхме по двойки и бяхме заедно срещу другите двама.

— Да, наистина беше грешка. Ако не беше тя, свещите и шампанското нямаше да имат никакъв шанс. Може и да не е съвсем вярно, но това, че ме биеше непрекъснато, правеше нещата по-трудни, признавам си.

Тя се засмя тихо.

— Е, тогава ще ти призная, че щом спечелихме вчерашния мач като отбор, малко след това, без изобщо да се замислям, излязох и купих свещите.

— Мили Боже — промълви той.

— Да. Животът е странно нещо, нали? — Замълча и отново се загледа в тавана. — На път ли сме да стигнем?

— Къде?

— Там, където би трябвало да бъдем. Година назад, месец назад. По дяволите, дори седмица назад. Бих се съгласила дори на това.

— Продължавай — каза той.

— Не, твой ред е. Трябва да помогнеш.

— Добре. Сещам се за онези дни, когато пътувахме нагоре по крайбрежието и обратно. Никога не оставахме да пренощуваме. Просто обичахме да се возим в откритата кола, с вятъра и морето. Здравата се забавлявахме. Адски много се смеехме.

— Да — каза тя. — Това е, нали? Когато се замислиш за всичките си приятели и за най-важните моменти в живота си, смехът май е най-големият дар. Много се смеехме.

— Дори идваше на някои от лекциите ми и не заспиваше.

— Че как бих могла? Винаги си бил брилянтен.

— Не — възрази той. — Гениален да, но не и брилянтен.

Тя отново се разсмя тихо.

— Напоследък прекаляваш с Бърнард Шоу.

— Личи ли ми?

— Да, но нямам нищо против. Гениален или брилянтен, лекциите ти бяха чудесни.

— Как се справяме?

— Мисля, че приближаваме — отвърна тя. — Почти се върнах шест месеца назад. Ако продължим, ще стане година. И тази нощ ще бъде просто някакъв ярък, чудесен и тъп спомен.

— Добре казано — отбеляза той. — Продължавай.

— И още нещо — каза тя. — При всичките ни пътувания, от закуската на брега до обяда в планините и вечерята в Палм Спрингс, винаги сме се прибирали преди полунощ. Оставяше ме пред нас и продължаваше.

— Така е. Чудесни излети бяха. Е, как се чувстваш сега?

— Мисля, че сме към края — отвърна тя. — Този некреватен разговор се оказа страхотна идея.

— Върна ли се в библиотеката да обикаляш сама рафтовете?

— Да.

— След малко ще те последвам. Има само още едно нещо.

— Да?

— Утре по обед — на тенис, но този път ще бъдеш отново от другата страна на мрежата и ще играем един срещу друг, както навремето. Аз ще спечеля, ти ще загубиш.

— Не бъди толкова сигурен. По обед. Тенис. Както навремето. Нещо друго?

— Не забравяй да купиш бира.

— Бира — повтори тя. — Да. И сега какво? Приятели?

— Моля?

— Приятели?

— Разбира се.

— Добре. Много съм уморена. Трябва да поспя, но се чувствам по-добре.

— И аз.

— Е, главата ми е на възглавницата, твоята — на твоята възглавница, но преди да заспим, има още нещо.

— Какво?

— Мога ли да хвана ръката ти? Просто така.

— Разбира се.

— Защото имам ужасното чувство, че леглото може да се завърти и да те изхвърли, а аз ще се събудя и ще открия, че не държиш ръката ми.

— Дръж се — рече той.

Ръцете им се докоснаха. Лежаха много изпънати, напълно неподвижни.

— Лека нощ — каза той.

— О, да, лека, лека нощ — отвърна тя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.